

Neděle Zmrtvýchvstání

Téma: dýchání

Evangelium: Jan 20, 1-9

Poznámky: nepoužito (P. Petr Kuník)

Tento svět má svůj rytmus. Od okamžiku, kdo do něj Bůh vdechl život, dýchá samostatně. V pravidelném poklidném tempu Božího řádu. Tento rytmus nedokázal rozhodit ani vzdor prvního člověka, ani jeho dějiny plné nedůvěry a sebelásky. Přeci jen se něco stalo. **Tento rytmus byl jednoznačně vychýlen ze své pravidelnosti.** Na pahorku zvaném Golgota za Jeruzalémskými hradbami *umírá na kříži Syn člověka a Syn živého Boha.* I když byli mnozí přítomní hluší a slepí, celé tvorstvo, včetně světa andělů v ten okamžik zatajilo dech. To proto, že když Ježíš vydechl naposled, byl **Boží majestát pohlcen temnotou.**

Jak dlouho vydržíte zadržet dech? Děti v tom mnohdy soutěží, ale vždy je to v řádu sekund *vrátí zpět do jejich rytmu.* Něco podobného se konec konců *muselo stát i s celým světem.* Po sobotním dnu, dnu velké rozpačitosti a velmi tichého, plytkého dechu se Magdaléna vydává za tmy ke hrobu. Vidí kámen odvalený a její **dech se na chvíli opět zastaví.** Opět **narušení rytmu,** které je možné vztáhnout na celý svět. Ale tentokrát ze zcela jiného důvodu. Zřejmě před docela malou chvílí se *Ježíšovo tělo opět nadechlo* a s jeho prvním výdechem se **mohl rozdýchat celá svět.** A byl to rytmus odlišný od toho předchozího, protože každým výdechem se svět naplňoval svobodou, kterou začal do všech koutů světa rozlévat Duch Svatý.

A tak **Ježíšův hrob,** ve kterém všichni očekávali zkažený vzduch, paradoxně **vyvětral celý svět.** Dal mu nadechnout se Ježíšova vítězství a rozdýchal ho ke skutečnému životu.

Mě by dnes to řečené docela stačilo. Ale přeci jen se **vrátím k Marii Magdalské,** které to **rozdýchání trvalo** přeci jenom trochu déle, než třeba Janovi, který znal Ježíšův dech důvěrně z večeradla a proto při pohledu na prázdný hrob uvěřil. Ona *nerozumí Janovi* a on i s Petrem zase *nerozumí jí.* Zůstává totiž stát u hrobu a stále pláče. Apoštolové ji tam klidně nechají a myslí si po chlapsku nejspíše své: „**Je to holka a proto brečí, to my musíme něco dělat.**“ Jenže pláč nikdy není zbytečný, je vždy *dokladem plné osobní přítomnosti.* Je to *emotivní vstoupení do situace,* kterou člověk *nedokáže porozumět a kterou nemůže ovlivnit.* Ale dokáže tam být.

Kdybychom Marii nabídli možnost s tou situací něco udělat, téměř jistě by si **přála, mít v rukou Ježíšovo tělo.** Kdyby si mohla přát ještě více, pak **aby se vše vrátilo před Velký pátek.** Všemu se vyhnout, všechno rozptýlit jako noční sen. Přitom netuší, že *každý okamžik bolesti, každý pocit opuštěnosti dostal svůj význam.* Proč musela Marie a učedníci prožít Velký pátek, proč sobotu bez jediného slova útěchy? Je to proto, že **láska musí procházet náročnými místy, kde se upevňuje její věrnost.** Aby se Marie mohla konečně nadechnout, musela obrazně *pustit Ježíšovo mrtvé tělo,* a mít náruč prázdnou pro *nové objekty,* převyšující její očekávání.

Nezapomeňme se **uvidět v postavě této mimořádné ženy.** Pokusme si vybavit všechna naše trápení, kterými jsme museli my projít a třeba stále procházíme a která odmítáme. Kdyby se **nám naše přání vždy plnila,** možná se teď cítíme spokojení, ale **neznali bychom podstatu Kristovy lásky,** která v nás nechává *skrze nesplněná přání dozrávat věrnost.* Je třeba **pustit mrtvé Ježíšovo tělo bez dechu,** symbolizující naše lidské představy a otevřít s důvěrou náruč, která může už teď **objímat Ježíše oslaveného,** který do nás vdechuje věčný život. A to vše proto, že jsme s ním, tak jako Marie Magdalská, věrně procházeli všemi dny Velikonočních událostí.